

Co se stane po smrti?

Biblická studie církve Bratří v Kristu (Christadelphians)

„Kdo tedy bude vyvolen? Všichni, kdo žijí, mají naději.
Vždyť živý pes je na tom lépe než mrtvý lev.
Živí totiž vědí, že zemrou, mrtví nevědí zhola nic
a nečeká je žádná odměna,
jejich památka je zapomenuta.
Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich horlení dávno
zanikly a nikdy se již nebudou podílet na ničem,
co se pod sluncem děje.
Tvé šaty ať jsou v každé době bílé a tvá hlava
ať nepostrádá vonný olej.
Užívej života se ženou, kterou sis zamiloval,
po všechny dny svého pomíjivého života.
To ti je pod sluncem dáno po všechny dny tvé pomíjivosti,
to je tvůj podíl v životě při tvém
klopotném pachtění pod sluncem. Všechno, co máš
vykonat, konej podle svých sil, neboť není díla ani
myšlenky ani poznání ani moudrosti v říši mrtvých,
kam odejdeš.”

Kazatel 9,4-6,9-10

Co se stane po smrti?

Zoltán Piko (Německo)

Namísto úvodu, buďte prosím tak laskaví a přečtěte si Římanům 5:12-21!

Je listopad. V tomto měsíci se vzpomíná na smrt více, než kdy jindy. Také v Maďarsku - v mojí vlasti - je vžitou tradicí, že se 2. listopadu, v den Památky zesnulých, chodí na hřbitov, aby se položily květiny na hroby našich zesnulých příbuzných. V jiných zemích existují jiné zvyky. V Americe pořádají lidé např. tzv. Halloween-Party. Zde v Německu je také všude okolo slyšet něco o smrti. V televizi a v rozhlase se na toto téma diskutuje a také ve školách se o tom mluví. A to tak moc, že mě jednoho dne můj jedenáctiletý syn položil otázku:

„Tatí, a co se stane s člověkem po jeho smrti?“

Jakou bych měl dát krátkou, avšak výstižnou a uspokojivou odpověď na otázku, kterou se zabývají všechny národy a generace již celá tisíciletí?

Vzpomínám si, že jsem byl právě v jeho věku, když zemřel můj dědeček. Jeho smrt jsem nemohl pochopit. Nechtěl jsem jednoduše uvěřit, že by již nebyl tady, ale na druhé straně, kde by tedy měl být? Co se s ním stalo? Pokládal jsem také různé otázky, ale odpovědi byly vcelku nic neříkající. Říkali mě něco jako:

„Jsi ještě příliš mladý, než abys myslel na smrt“.

„Víš, tam, kde nyní dědeček je, je krásné světlo ...“

„Víš, tam, kde nyní dědeček je, je úplná tma a chlad ...“

„Víš, dědeček je nyní v nebi a dívá se, jestli jsi hodný ...“

nebo jednoduše:

„Jápak bych to měl vědět, já jsem přece ještě nebyl mrtvý“.

Dokážeme tuto otázku vůbec zodpovědně zodpovědět? Já sám jsem smrt ještě nezažil, lépe řečeno, ještě jsem nezemřel. Když tedy budu hledat odpověď, nemohu se spoléhat na vlastní zkušenost. Mohl bych se zeptat jiných lidí, ale neznám žádného, kdo byl již skutečně mrtev. - A mínění jsou tak rozdílná ...

U nás ve firmě se např. nesmí zabít moucha, protože moje kolegyně z Vietnamu věří, že i mouchy byly kdysi lidmi a tato moucha by mohla být třeba právě mým dědečkem nebo babičkou.

Jinak si představoval stav mrtvých řecký vypravěč Homér, který popisoval, jak Odysseus sestoupil do říše mrtvých, aby se dověděl, jak se konečně dostat domů.

Mohl si tam porozprávět se svými zemřelými příbuznými a přáteli. Potom vystoupil zase nahoru do světa živých.

Nebo vezměme si Danteho, který líčí kompletní uspořádání podsvětí a vědci se dokonce nyní pokoušejí, zrekonstruovat je.

Toto byly pouhé 3 aspekty, přece však vidíme, jak moc jsou odlišné. Existuje však tak mnoho dalších představ, že by se ani nedaly spočítat. Co máme dělat? Buďto si vybereme jednu z nich, totiž tu, která nám nejlépe vyhovuje, nebo necháme pracovat naši vlastní fantazii -Možná, že přijdeme k novému poznání. Každopádně i pak půjde o produkt naší fantazie. Kdo rozhodne, je-li pravdivý nebo ne?

Můžeme spekulovat a diskutovat bez konce. Všeho toho však můžeme také být ušetřeni. Neboť jedno je jisté: je vyloučeno, aby všechna mínění byla správná, aby všechny spekulace byly pravdivé. Neboť člověk v Tibetu umírá stejně jako člověk v Evropě nebo na ostrově Madagaskar - a sice nezávisle na svých vlastních představách. Neboť ve skutečnosti má jen jeden jediný moc nad životem a smrtí - totiž Bůh. Když hledáme odpověď na naše otázky, měli bychom se zeptat právě Jeho. On dá jistě správnou odpověď těm, kdož se o to zajímají. Proto nemůžeme hledat odpověď na naši otázku ani na hřbitově, ani v kostele, ani v mythologii a ani v naší fantazii, nýbrž ve Slově Božím. Tedy v Bibli. S použitím tohoto Slova, můžeme z mnoha různých výpovědí vyfiltrovat pravdu. Udělejme to tedy!

Duše

Většina lidí věří, že člověk má duši. Někteří by řekli, že tato duše se nachází někde v našem těle. Když tělo umře, existuje tato duše dále. Proto se hovoří o „nesmrtelné duši“. A dokonce prý to stojí psáno v Bibli, že člověk dostal tuto duši od Boha..

Co však říká o tom Bible ve skutečnosti?

„I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živou duší“ (1. Mojžíšova 2:7 Bible Kralická).

Je veliký rozdíl ve výrocích „člověk se stal živou duší“ a „člověk dostal živou duši.“ Na toto bychom se mohli snad podívat trochu blíže a připodobnit si to k něčemu, co je nám běžně známo ze života, např.: člověk studuje a později absolvuje zkoušky. Dostane diplom a tak se stane např. architektem. Nikdo by v tomto případě neřekl, že dostal architekta. Ne, vždyť on se architektem stal. Podobně je tomu s duší. Poté, co Bůh stvořil člověka (na tomto místě se v hebrejštině používá slova „uhnětl“, tedy Člověka zformoval, vytvaroval), existovalo tělo schopné funkce, avšak zatím ještě bez života. Scházelo ještě dech a ten mu Bůh vdechl. Tělo začalo fungovat. Stalo se živým. Člověk se stal živou duší, živým tvorem, v hebrejštině „chayah nephesh“.

Apoštol Pavel ukazuje, že původní učení se neodlišuje od toho, čemu věřili židé, neboť cituje 1. Mojžíšovu 2:7 a říká v 1. Korintským 15:45:

„Jak je psáno: „První člověk Adam se stal duší živou“.

Nauka o tom, že člověk se skládá z těla a duše vychází ze staré řecké filosofické

představy, která v průběhu času biblické výroky poněkud překroutila. Filozofové, jako např. Sokrates a Platón, pohlíželi na člověka odděleně, jako na samostatné tělo a samostatnou duši. Tuto duši pokládali za nesmrtelnou a jako takovou také za tělu nadřazenou, avšak zatím jakoby uvězněnou v těle. Teprve po smrti se mohla duše vzdálit ze svého tělesného uvěznění.

Bible však o ní hovoří bez výjimky jako o celém tvoru, ať už o tvorů lidském nebo o tvorů zvířecím. Všichni živí tvorové, které stvořil Bůh, a to i v době, kdy člověk ještě neexistoval, jsou označováni v Bibli právě oním hebr. slovem „chayah nephesh“, tedy jako živá duše. Čtème 1. Mojžíšovu 1:20-24:

„Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti a ptactvo, kteréž by létalo nad zemí pod oblohou nebeskou! I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podlé pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I požehnal jim Bůh, řka: Plod'tež se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi! I byl večer a bylo jitro, den pátý. Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podlé pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podlé pokolení jejího. A stalo se tak“ (Bible Kralická).

Znovu chci vyzdvihnout, že ve všech verších, kde se v českém překladu vyskytují slova jako „tvor“, „zvíře“ nebo „živočich“, nalezneme v hebrejském originále právě ono již zmíněné slovo „nephesh“, právě tak, jak je ho použito v 1. Mojžíšově 2:7.

Srovnáme-li zvířecí tvory s tvory lidskými, zjistíme, že všichni jsou z masa a krve. Všichni dýchají a v jejich žilách koluje krev.

Protože život jakéhokoliv živého stvoření je tak úzce spojen s krví a také na ní závislý, hovoří Bible o tom, že „nephesh“ (duše) je v krvi. Jak je možné chápat tento výrok, poznáme z následujícího biblického odstavce:

„Bůh Noemovi a jeho synům požehnal a řekl jim:

„Plod'te a množte se a naplňte zemi. Bázeň před vámi a děs z vás padnou na všechnu zemskou zvěř i na všechno nebeské ptactvo; se vším, co se hýbe na zemi, i se všemi mořskými rybami jsou vám vydáni do rukou. Každý pohybující se živočich vám bude za pokrm; jako zelenou bylinu vám dávám i toto všechno. Jen maso oživené krví nesmíte jíst. A krev, která vás oživuje, budu vyhledávat. Budu za ni volat k odpovědnosti každé zvíře i člověka; za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra.

Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Božím“ (1. Mojž. 9:1-6).

Prolití krve znamená, že tvor („nephesh“) umírá. Bůh sám je pánem nad každým jednotlivým živým tvorem. Proto jsme odpovědní za to, jak se s ním nakládá. Jsme odpovědní za život každého zvířete, každého člověka a dokonce i za svůj vlastní život.

V Ezechieli 22:27 mluví Bůh proti Jeruzalému. V tomto verši přeložili někteří překladatelé hebrejské slovo „nephesh“ jako „duše“, jiní jako „život“, což je smysluplnější, neboť duše je smrtelná:

„Její velmožové jsou uprostřed ní jako vlci, kteří trhají kořist, prolévají krev a hubí duše („nephesh“), neboť chamtivě shánějí zisk“.

Nebo v Ezechieli 18:4:

„Hle, mě patří všechny duše; jak duše otcova, tak duše synova jsou mé. Zemře ta duše, která hřeší“.

„Všichni tuční v zemi, ti, kdo jedli a kdo se klaněli, všichni, kteří sestupují v prach, musí před ním padnout na kolena; a jejich duše si život nezachová“
Žalm 22:30.

S tohoto verše vidíme, že nesmrtelnou duši (nesmrtelné tělo) teprve můžeme získat:

„Ale byť nejsme poběhlci k zahynutí, ale věřící k získání duše“ (Židům 10:39 - Bible Kralická).

V 4.Mojž.kap.31 čteme:

„...lidských duší, totiž žen ... bylo celkem třicet dva tisíce.... Lidských duší bylo šestnáct tisíc a dávka pro Hospodina dvaatřicet osob“ (4.Mojž.31:35,40,46).

Zjišťujeme, že Bible hovoří jak o lidských, tak o zvířecích duších jako o samotné živé bytosti. Když při čtení Bible dáváme pozor, všimáme si, že v duši je život (3. Mojžíšova 17:11 Bible Kr.), drží půst (Žalm 35:13; Žalm 69:11 Bible Kr.) a žízni (Žalm 42: 3 Bible Kr.), má smutek (Žalm 42:6) má krev (Jeremjáš 2:34 Bible Kr.), Bůh může vytrhnout duši ze smrti (Žalm 56:14 Bible Kr.) a dokonce, že i mrtvolky jsou označovány jako mrtvé duše (3. Mojžíšova 18:29 Bible Kr.).

Bible učí, že z fyziologického hlediska není rozdíl mezi člověkem a zvířetem:

„Vždyť úděl synů lidských a úděl zvířat je stejný: jedni jako druzí umírají, jejich duch je stejný, člověk nemá žádnou přednost před zvířaty, neboť všechno pomíjí. Vše spěje k jednomu místu, všechno vzniklo z prachu a vše se v prach navrácí. Kdo ví, zda duch lidských synů stoupá vzhůru a duch zvířat sestupuje dolů k zemi?“ (Kazatel 3:19-21)

Samozřejmě jsou rozdíly mezi zvířaty a lidmi, neboť zvířata Bůh nestvořil podle své podoby a k obrazu svému. Tyto rozdíly činí člověka zodpovědným před Bohem, protože člověk má schopnosti, jaké nemá žádné jiné stvoření na světě: např. morální citění; schopnost milovat; schopnost ovládat se; humor; jisté tvůrčí schopnosti ...

Co však se týká smrti, není mezi nimi žádného rozdílu. Nebo přece jen?

Pravdivé zážitky po smrti?

V posledních letech bylo publikováno několik knih, v nichž lidé, kteří znovu ožili, podávají téměř shodné výpovědi o tom, co cítili, slyšeli a viděli v době, „kdy byli mrtví“. Tyto výpovědi jsou sice zajímavé, avšak nevypovídají vůbec nic o tom, co člověk cítí, když je skutečně mrtev. Stav, který je zde popisován, je tzv. „klinickou smrtí“. Dech a funkce srdce se na krátký čas zastavují, ale buňky těla nejsou zničeny. Pacienta je možné znovu oživit, tím, že se zkouší uvést krevní oběh a dýchání opět do činnosti. To, co pacient během této doby prožívá, jsou mozkové aktivity. Člověk, který je „skutečně mrtvý“ nemůže vůbec nic vypravovat. Lékařská věda není schopna ovládnout smrt nebo darovat znovu život člověku, který je mrtev čtyři dny a je tedy již cítit.

Ostatně, o obrazech, šelestech nebo dokonce o vůních mohou vyprávět mnozí z nás, kteří někdy omdleli nebo dostali silnou ránu do hlavy. Můžeme vidět opravdové hvězdy za bílého dne, ale nikdo by si nemohl proto myslet, že byl v tu chvíli „na nebi“.

O pocitech mrtvých mluví Bible v Kazateli 9:4-6,10:

„Všichni, kdo žijí, mají naději. Vždyť živý pes je na tom lépe než mrtvý lev. Živí totiž vědí, že zemrou, mrtví nevědí zhola nic a nečeká je žádná odměna, jejich památka je zapomenuta. Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich horlení dávno zanikly a nikdy se již nebudou podílet na ničem, co se pod sluncem děje. Všechno, co máš vykonat, konej podle svých sil, neboť není díla ani myšlenky ani poznání ani moudrosti v říši mrtvých, kam odejdeš“.

Šeol, hádes - zakryté místo neboli hrob

Starý Zákon byl napsán v hebrejštině a potom teprve přeložen do českého jazyka. Hebrejské slovo „šeol“ znamená „zakryté místo“ nebo hrob a toto slovo „šeol“ bylo přeloženo na některých místech v Bibli jako peklo, podsvětí, propast, říše mrtvých, jáma, hrob. A všechna tato slova, včetně pekla, jsou jedno místo - hrob.

Nový Zákon byl napsán v řečtině. Řecké slovo „hádes“ vyjadřuje přesně to stejné co „šeol“ v hebrejštině, „zakryté místo“ nebo hrob. Toto slovo „hádes“, bylo přeloženo v Novém Zákoně jako slovo - peklo, podsvětí, říše smrti, propast, propasti podsvětí, brány pekel. Existuje myšlenka, že peklo je místo, kam se dostanou pouze zlí lidé. Je to však nesmysl. Jednoduchým důkazem je Petrovo kázání za dnů letnic. Vysvětluje svým posluchačům ve Skutcích apoštolů 2:22-27 slova Davidova ze Žalmu 16:

„Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. David o něm vypráví:

, Viděl jsem Pána stále před sebou,
je mi po pravici, abych nezakolísal;
proto se mé srdce zaradovalo

a jazyk můj se rozjásal,
nadto i tělo mé odpočine v naději,
neboť mne nezanecháš v říši smrti
a nedopustíš, aby se tvůj Svatý rozpadl v prach“.

Pán Ježíš zemřel, ale nebyl zanechán v hrobě. Třetího dne byl vzkříšen.

Duch

Velmi často je duch zaměňován s duší. Duch (hebr. „ruach“, řec. „pneuma“) je to, co se týká všech živých, a sice životní síla - dech života, kterou dostávají od Boha (1.Mojžíšova 2:7). Když Bůh tuto sílu člověku nebo zvířeti odebere, nastane smrt:

„Skrýješ tvář a propadají děsu, odejmeš jim dech a hynou, v prach se navracejí. Sesíláš svůj dech a jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země“ (Žalm 104:29,30).

Slovo „dech“ v tomto verši, je v hebrejštině „ruach“ a je překládáno někde jako „duch“ nebo „vánek“. To ukazuje, že tělo není pouhým fungujícím strojem, ale že je udržováno při životě Božím duchem. Nikdo nemůže odejmout Bohu vládu nad životem a smrtí.

Až dosud jsme viděli, že neexistuje ani nějaká nesmrtelná část člověka, ani žádný jistý stav po smrti. Musíme akceptovat, že všichni lidé umírají. Náš Pán Ježíš musel také zemřít. Neexistují tedy žádné výjimky. Proč tomu tak je, slyšeli jsme hned na začátku“ Všichni jsme smrt za prvé zdělili po Adamovi, a za druhé jsme si ji díky hříchu vysloužili.

Ještě jednou verš z Římanům 5:12:

„Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili“.

Vzkříšení

Bible sice neučí nic o Onom světě, ale ukazuje jednoznačné východisko ze „šeolu“ (Žalm 68:20). Je to nauka o vzkříšení. Tato nauka není nová! Naopak: je jedním z nejstarších základů víry, a Božím zaslíbením.

Přečtěme si k tomu Marka 12:18-27:

„Přišli k němu saduceové, kteří říkají, že není vzkříšení, a ptali se ho: „Mistře, Mojžíš nám ustanovil: „Zemře-li něčí bratr a zanechá manželku bezdětnou, ať se s ní ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka. Bylo sedm bratrů. Oženil se první a zemřel bez potomka. Jeho manželku si vzal druhý, ale zemřel a také nezanechal potomka. A stejně třetí. A nikdo z těch sedmi nezanechal potomka. Naposledy ze všech zemřela i ta žena. Komu z nich bude patřit, až při vzkříšení vstanou? Všech sedm ji přece mělo za manželku. Ježíš jim řekl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží! Když lidé vstanou z mrtvých, nežení se ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. A pokud jde o

mrtvé, že vstanou, nečetli jste v knize Mojžíšově, ve vyprávění o hořícím keři, jak Bůh Mojžíšovi řekl: „Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův? On přece není Bohem mrtvých, nýbrž Bohem živých. Velmi se mýlíte!“

Ježíš zde hovoří o budoucím království Božím, ve kterém budou také žít lidé, kteří byli vzkříšeni z mrtvých. Ježíš praví, že tito lidé již nemohou nikdy zemřít. Jsou to však pouze ti, kteří (viz Lukáš 20:35), věří ve stejného Boha, v něhož věřil i Abraham, Izák a Jákob. Jak vypadá tato víra, popisuje 11. kapitola z dopisu Židům. O těchto lidech se zde píše, že všichni měli víru v Boha kterou osvědčili v 6. verši se píše:

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají“.

Ti lidé věřili v Boha, věřili, že Bůh jest - což ostatně činí i dnes mnoho lidí - avšak nevzdálili se od Boha tím, že by se pokoušeli, zalíbit se mu podle svých vlastních představ (jako např. Kain), nýbrž ho stále hledali. Bůh se jim odměnil. Jejich víru jim přičetl za spravedlnost a dal jim zaslíbení, která ukazují do vzdálené budoucnosti a slíbil jim, že budou vzkříšeni.

„Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží“ (Židům 11:13-14).

Tato vlast však nebude někde na onom světě, nýbrž zde na zemi, kde byla ostatně i země, kterou Bůh zaslíbil Abrahamovi v 1. Mojžíšově 13:12,14,15:

„Abram se usadil v zemi kenaanské, Hospodin řekl Abramovi: „Rozhlédni se z místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky“.

Abrahamovi se totiž až do dnešního dne toto zaslíbení nesplnilo a je nyní mrtev. Avšak ne tak pro Boha, neboť On ho vzbudí a dá mu to, co mu slíbil. Ovšem nejenom jemu, nýbrž také těm, kdož v něho věří stejně tak, jako věřili Abraham, Noe, Job a Daniel.

Od doby, co člověk propadl hříchu, dává mu Bůh stále znovu naději, že smrt nebude vládnout navěky. Ctěme v Římanům 6:23:

„Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“.

Bůh otevřel člověku tuto jedinou cestu, jak smrti navěky uniknout. Tato cesta je popsána v Bibli naprosto důkladně a výrazně. Bůh se postaral o to, aby se o této cestě dověděli lidé žijící v každé generaci.

Židům 1:1-3:

„Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k našim otcům ústy proroků; v

tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všecko svým mocným slovem. Když dokonal očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech“.

Co můžeme tedy odpovědět dětem, když se nás zeptají „Co se stane po smrti?“

Musíme jim říci pravdu.

Člověk se rozpadne v prach. Když je mrtev, je jeho duše mrtvá, totiž celá jeho bytost již nežije. To znamená: nemá už žádné pocity, žádné myšlenky a žádnou aktivitu.

Avšak pro ty, kteří hledají Boha, následují jeho Slovo, a splní Boží podmínky, představuje smrt pouze bezesný spánek, z něhož jednoho dne opět procitnou, totiž v den, kdy se Ježíš vrátí znovu k nám na zem.

The Christadelphians - Bratři v Kristu

„Christadelphians“ jméno je složeno ze dvou řeckých slov. Je převzato ze začátku dopisu apoštola Pavla Koloským – „věrným bratřím v Kristu“. Máme řecké jméno i proto, že přestože jsou bratři a sestry v Kristu po celém světě a hovoří mnoha jazyky, všichni jsou sjednoceni jedním evangeliem - a evangelium bylo napsáno řecky.

Jak jste asi uhodli z našeho jména, my jsme kompletně laický sbor, kde všichni bratři zaujímají stejné postavení. Nemáme placené kněze ani kazatele nebo misionáře za mzdu. Nemáme ústředí, koncil vydávající nařízení. Každá jednotlivá skupina bratří a sester se řídí pouze učením Bible. Nemáme charismatického vůdce, neprohlašujeme, že někteří naši členové dostali nějaké nové zjevení, nebo zvláštní specifický úkol od Boha.

Věříme, že Bůh stále mluví k lidem skrze Písmo Svaté. V prvním století Pavel psal svému učedníkovi Timoteovi, že Písmo Svaté je schopné dát člověku moudrost ke spasení. Věříme, že to byla pravda a je tomu tak i dnes. Třebaže je to téměř dva tisíce let od doby, kdy Pavel psal tato slova, lidé se vracejí k Bibli a kdo otevřel Bibli a začal číst, nelitoval.

Stejně tak i dnes, na prahu 21. století, Bible uchovává unikátní Naději v této době plné problémů. Evangelium - Dobrá zpráva, ve světě plném špatných zpráv a problémů.

Dobrá zpráva, kterou „Bratři v Kristu“ v současné době přinášejí je stejná, jako kázali jejich bratři v době reformace. Je to stejné evangelium, které bylo známé mužům jako Petr Chelčický, ještě před dobou reformace. Stejná Dobrá zpráva je zachována v apoštolském vyznání víry. Dobrá zpráva se nezměnila od doby, kdy ji apoštolové prvně zvěštovali, poněvadž středem evangelia je Kristus a Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky (**Židům 13v8**).